

İmdat Demir

- şiirler -

Yayın Tarihi:

7.11.2005

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

17 Agustos 1999

yeraltındaki haylaz çocuk
ansızın örttü üstümüze geceyi

İmdat Demir

Aria

peygamber çiçeđi mavisine boyanmıř
ketum bir duyguyla
geçerdi yüregimden
düşen meleklerin düşünde
bir elif uzardı
mısra boyu

nedimeler susar
tutkun yürek gecelerde
tanrım
belki ebru bakışlı şiir yetişir
kim bilir
kim bilir
intizar kırılır
dağılır aynalarda
gün dolar uzayan geceden
iki söz
yedi karanfil asılır boynuma mermerden

o zaman
yazmanlar yazamaz artık
ebru bakışlı şiirden
evvelden ve ahirden

İmdat Demir

Atopos

Bir peygamber yürüyüşü
Yürek tınısı kadar
Çocuk sesi olur
İncelir
Küçülür dünyamda
İlk bakışta aşk olur
ya da son bakışta.

İmdat Demir

Ay Işığı Yolculukları

varlığın ve yokluğun birbirini sardığı
bir yaz akşamından kalan geceye
delişmen bir haz duygusu ile akardım

ay ışığı dehlizlerden
dört yıldızdı kırılan zindan
gösterişsiz yalnız

muzipliği tımarlanmamış
uzun göç yolculukları
birikirdi islenmiş bedenime
buruk ve unutulmuş
bir akşamüstü serinliđi
göç sonrası çökerdi geceye

...

ve
ben
eđilirdim
ay ışığı yolculuklara...

İmdat Demir

Boliçe

kâm alırdım
yavruağzı çalan ellerinden
porselenler taşırdım geceye

gece geceyi aydınlatır(dı)

helozonik bir şiirdi zaman
kollarının ayartan dinginliğinde

İmdat Demir

Bu

balerinlerle niçin yaşamak zorundayız
onları öldürelim:
elim
kırıldı ve
kalem kadım dostum
ve şiir
iki dudak arası ıslak öpücük
ve kanlı çocuk
şarkının Es
durağı
Rüzgar
Sahi
Gökyüzünde ne var

İmdat Demir

Bu Kenti Asıyorum Gökyüzüne

kurşuni bir denizin sonsuzluğu
orta yerinden ayırdığı
bu serin kentte
yalnız ve yalnız
elinde umutları asılı kalan
bir çingene kız öperdi her an
esir bir çocuğun yanağından
geceyle gelen martılar şakırdı
ete sancılar taşıyan şafağın
karanlığa açılan şakağından

ve o çingene kızın dudağındaki can
eserdi güneyden bir yel gibi
karanfil bulaşmış her yanıma

ve ben okullu kızların koyunlarına
can yağmurları boşaltan
bir bulutun simyası olurum
esrarlı iniltiiler arasında

ve sonra ölümü de
an be an kendime katarak
bir beyaz gelinlik gibi gelen
aşka uzanırdım

öylesine kendi ölümüne doğru birikerek
örülen yaşam
esriten iç içe bölünmüşlüğü
kemiklerine kadar öptüğüm
ama her seferinde isyanımı daha bir yitirdiğim
et yığını insanlar
gül kokusu çocukların uyku dansları
bir an gelirdi aklıma
büyük bir çığlıkla fırlardım
yay gibi bedenlerden sonsuza

ayartıcı gözlerden yüzüme akan lekeleri
silerdim
arsenik bir yağmurla
korkusuzca
varlığımın verdiği coşkununlukla
bedenimin esir payından kırıp aynaları
ayak uçlarımdan taşardım

varsın gözlerimin altı
ölüm ve aşk için kararsın derdim

İmdat Demir

Guru

ey ulu deniz
çık ar böğ ründe ki sessizli ğ i
serpiştir onu gün ah yü zlü ellerime

ey ulu deniz
her akrep yelkovan salını ş ında
harami bir guru için
gezinirim kı yılarında

ey ulu deniz
iç imdeki miskala duygularla
dö nerim etraf ında
anların a ğ ırlı ğ ıyla

ey ulu deniz
ıskunam sana hazır
ver ellerini
geciktirme beni sana

İmdat Demir

Her/yer/delik Sen Hempa

kuşları dudaklara sıvamakla
mülhem bir hayatı emerken
.dante'nin komedyasında
evrenin sessizliğini irken bir buruşuklukla
"tanrı var, ikindi sarısı yok"
deyiverdi uçurumlarında
fonda etmekle alını kayıtlı
frenk asıllı ozana
şizofren başlıklı kız

inanmadı kızın yüreğinde
karşılığı bulunmayan bu yalana

...
ve ozan
yine sığıdı aydınlığa
karanlık türküsünü

İmdat Demir

Hieron

yağmayan kuğu imgesine
şırıl şırıl yaslanmış
seyreder maveradan gözlerim

henüz açmış
dil sürçmeleri gibi duran
akan gecenin sonunda İnsan

sarmış
iç içe, mekânsız her bir yanımı
iktidara oynayan mayıs böcekleri
bir de İnsan
içimizden birisiydi annesini
kundakta unutan

İmdat Demir

İlk Doğmuş Olmanın Dayanılmazlığı

prangalardı
akdenizli avuçlarımda antik bir sevgili
yorgun kısıraklarıyla benliğimi sonsuza.....
soylu ebemkuşağı öykülerden yapılma
afsunlu mendilim ıslak ıslak çarpardı
girdabında sessiz ayaz yelkenlere

-tanrızzzzzzzzzz...

uçarı bir peygamberden kalma mandolinam
wagnersi bir melodiyi çınılardı ışıktan bir hızla
adımın ilk hecesini uluyarak çıkırıksız mezarlara

/ben kendimden aynalar menevişlerdim/
-Kül Rengi-
kadınlar ise çırıl çıplak görürdü kendilerini
yosma bir kedinin aydınlık kokan gözlerinde
-tanımlanmışlardı-

İmdat Demir

Kalbi Umuda Prangalayan Öfke

peltek peltek ular kendini
şehrin eteklerine soyunan dilim
tırmıklanmış dolunayın küf kokan yüzüne

mızraptır tenimde bir ayışığı melodisi
ve atlıyı yere çarpan kalbi umuda
prangalayan çağrı:

/unut gitsin
iç(in) e ait ne varsa
ki bir ayet gelsin
boşluğa boşluğa
daha boşluğa.../

unuttum
kanatlarında gecenin
saklambaç oynayan çocukları
ve tozlu çizmeleriyle orient kavisler çizen
çobanyıldızını
ve bir parça üşüdüğünü istanbul

/soğukluğunla sarıl
hüznünle çoğalt
ibadetinle boğ beni/

...

ayet geldi
ve g e c e d a ğ ı l d ı...

İmdat Demir

Kudüs

bıçağımın sırtıyla toplardım siyonkızlarını
birer birer beynime mühürlenmiş ölümlerden
peygamber ulusu gürültüsünde kalırdı oysa
bir başına.. . Kudüs
putların alaca kuşağında ayartılan gölgelerde

“ente Mevlânâ fensurnâ’ ale’l – kavmi’l – kâfirin”

İmdat Demir

Kumla Ateşin Valsi

/bir kadının
kucağında büyüyor balkon/
M sesinin uçlarından
sarkmış çocukları
ve kumla ateşin valsini
akıyor avuçlarıma
dokuyarak aşkı
ve sonra çekiyor sigaramdan
uslanmaz tiryakiliğini
hiç yaşamamış
tutmamış avuçlarımda
kumla ateşi

İmdat Demir

Kuzgunun Pandomiması

çala kamçı bizar durur yeleleri kar
ölüm çekirdeği diğer yarısı hayatın
omuzlarında keman telleri uçuşur
gözleri merdiven yorgunu kanar
uzaklardan kim sorar mahşere kaç atlı var
yanıp söner kelimeleri
kesik heceler de abak düzenler
gökyüzü abanoz hep kalır
polen rengi saçları kaçgöç niçinler
beyninde mermerden anlamlar
bir dize hangi sözle gelir
soğuk sorular mı yakar şarabın yüzünü
yoksa elim bir şiir mi
yine kelimeler
ve şehir şiirde inficar
aşk mı
tuzlu ten adası
ve başkası
orada sancılar intihar işaretçileri
mezar kazıcıları
debbağlar sahtiyan
dağ ve kuzgun
bu kadar
bir fotoğraf açık edecek yanağındaki gizleri
eşik altında
asabi gülüşleri
fırlatmak ise bir çocuğu annesinden
bazen anlam aramamalı
sadece esnemeli belimizdeki can
esriten
uzaklarda
bir yerlerde
bir yaprağın gölgesinde
ruhunu kanatarak
sahipsin bir şeylere
oysa 'olmak' başkadır
bir ocağın başında ateşi seyreden
sözcükler kelebekler
ve plesenta...
omzunda kesikler ölümün çekirdeği...

İmdat Demir

Orkide

annem ağlıyor
bense bir orkide düşünüyorum
buruk bir boşluğu çekiyor oğlan
sessiz mateminden gecenin

bu yılda geç kaldı orkide
azıtan aklımı alır giderim anne

akıyor

a
k
ı
y
o
r

üstüme

bereket babamın diz ağrıları
izliyor dedem
ninemin uykusunda tâât'ten
boğulan sesinden

çağırıyor belli belirsiz bir ses:

irem zatü-l imâde
gidiyorum anneeeeeeeeeeeeeeeee...

İmdat Demir

Pusulamdaki Göl II

-çocuklar doğayı tazeleyen
anayı arar-
bir telaştı tepemizde ebemkuşağı inanılmazdı
salaş kulübemizde bir sansarı doyurandı
kurdela takılı sarmaş dolaş kemiklerimiz
dehşetengiz havasından yanaşılmazdı gövdemiz
akardı saçaklarımız göğüsuçlarımıza
kesik bir rüzgarla göğün kalbine saplanırdı
ve içimizdeki geceyi ateşleyen mart sesleri
dilimizin ovuklarına aniden yağardı
alırdı karanfil gibi ölümü döken nisan yağmurları
esrarengiz yüzlerdeki maskeli isyanı
karanlığımızla geceyi aydınlık kılmanın keyfini
ayakuçlarımıza değen güneşle sürerdik

neydiki çok sevgili `hayat`ım
güneşe çıkan bir merdiven yarısında
ölümün gölüne çeviren seni

İmdat Demir

PUSULAMDAKİ GÖL 1

Sahne: 1

-iç ve/ya dış mekân-
şakağında uyuşmuş intihar izleri
gibi duran sıcak mı sıcak
yakarhayat
masalıyla çoğalan enfiye bir yaprak
boynu
ölümü çağiltan ince bir ırmak
düş ya da gerçek
K harfinin iki bacağı gerçek
düş ise arasında abanıyorolmak
insan düşen gerçek
ölüm iki bacağı olan gerçek

sahne: II

-açık ve kapalı mekan-
tül perde düşer benliğiyle arasına
kaybolur (o) zaman çekilir dünyasına
iki üçlü bıçağı öfke ile bilenir
kanlanır sahici yaşamakla çiçekleri
ve köz vakitli sözleri
ince bir dil kıvrımında sallanır
bilir o zaman sahidenyaşıyorolmak
çıyanlardan tabutlar süslemektir

sahne: III

-yok mekânı-
genç bir kız geleceğini
-geleceksizliğini-
ıslak diliyle arar
arar arar arar
ve şair
kocaman bir elif'le
kendini
parçala(mış) tır

İmdat Demir

Sarhoş ve Tango

I.

ytirdik
kağıt gemilerimizi
dağı ilk provasında
safirden bir oyunun
oynadık
huzursuz geleceđi
taş yaratığın uluyan tranpetinde

II.

enfiye bir şiir
titrek bir elin iskalayışını
ikiye böldü

III.

.
. .
.

IV.

alnımızın harın imgeleri
birer birer içti
kulelerinden şehri

İmdat Demir

Yolcu

akrebin yaraladığı ellerimle açıldım
tenha koylarından uzak denizlerin
yüküm gece yalnızlığı
yürü git dedim kendi karanlığına
gündüzleyin açmayan ufuklar yüklen
ki yüreğin gam tutsun

bir yahuda kadar krizantem
bir melisa kadar isa
haleluya

müezzinin şehre doğru akan sesinden
umuda yağmayan bir yağmur kadar uzaksın
belki bir gün
bir yaprağın
sararan yarinde
sessizliğin kıyamete
açılır
ve döner gelirsin

“kimde varsa ona daha çok verilecek
kimde yoksa
kendisinde
var
sandiğı
bile elinden
alınacaktır”

İmdat Demir